

V. V. Bodrin — L. A. Avdeičev, Jugoslavija. Ekonomsko-geografičeskaja harakteristika. Izdatel'stvo »Misl«, Moskva 1970, strani 258.

Dva geografa z moskovske univerze, ki sta imela prilliko daljši čas prebiti v Jugoslaviji, sta s to knjižico dokazala, da sta se temeljito spoznala z našo državo, pa tudi z našo strokovno literaturo. V knjigi, ki je prvi originalni sovjetski priročnik družbene geografije Jugoslavije, sta najprej podala splošni pregled vse Jugoslavije, potem pa pregled po republikah. Knjiga, ki ni preobtežena s faktološkim gradivom, daje zanesljivo sliko o naši državi ter njenih posameznih predelih, dotika pa se tudi problematike, zlasti problematike bolj razvitih in manj razvitih predelov, ne, da bi nam skušala, kakor marsikatera podobna inozemska knjiga te vrste, soliti pamet pri nadaljnem urejanju našega prostora (čeprav bi ravno to morda pričakovali od sovjetskih avtorjev). V knjigi je nekaj prav dobrih regionalnih karakteristik; kot primer naj navedem samo označbo Zagreba in njegove gospodarske vloge v Jugoslaviji. Malokateri značilnejši pojav je prezrt, Slovencem se bo nedvomno dopadlo, da so omenjene naše manjšine v Italiji in Avstriji, česar celo v domačem tisku iz drugih republik nismo vedno navajeni.

Pomembnejše pomanjkljivosti v knjigi težko najdemo. Zato bi navedli le nekaj manjših pripomb. Pri splošnem pregledu, ki seveda zajema tako raznolično deželo, bi bilo koristno dati sproti še več regionalnih primerjav. Na večini kartogramov, zlasti tistih o industriji, so objekti označeni samo po lokaciji, ne pa po velikosti in intenzivnosti, zato nikjer ne dobimo stvarne slike o obsegu industrializacije po posameznih predelih. Zelo koristna bi bila splošna karta o industrializaciji. Pri navedbi manjšin v Jugoslaviji pogrešamo omembo italijanske manjšine. Precej na kratko je odpravljen turizem, slika o socialističnem sektorju v kmetijstvu pa izzveni morda nekoliko preoptimistično. Pri regionalni razčlenitvi Slovenije sta se avtorja preveč omejila samo na Kranjsko (kar ni samo njuna napaka), tako da se skoraj zdi, da Slovenijo delimo le na Gorenjsko, Dolenjsko in Notranjsko. Podravske Sloveniji je vtisnjen preveč samo gorski značaj, komaj pa dobi bralec vtis o nizki, subpanonski, še močno agrarni in zaostali severovzhodni Sloveniji. Če primorsko Slovenijo tako rekoč v celoti označimo kot »dolino Soče«, se nam seveda lahko zgodi, da to »dolino« proglasimo kot »bogat kmetijski rajon s subtropskim podnebjem« kar na žalost ni povsem res. Med manjšimi spodrsjljaji bi omenili še anahronistični poimenovanji Guštanj (danes Ravne) in Dolnja Lendava (danes samo Lendava), pa tudi z umestnostjo naziva »Ptujška kotlina« bi težko soglašali.

V celoti pa odlikujeta knjižico preglednost in zanesljivost. Avtorjema smo za njo lahko samo hvaležni.

Svetozar Hešič

Regional'noe razvitie i geografičeskaja sreda. Akademija Nauk SSSR, Sovet po meždunarodnim naučnim svjazam v oblasti regional'nih issledovanii. Nacional'nii komitet sovjetskih geografov, Moskva 1971, strani 462.

Za evropsko regionalno konferenco MGU sta Nacionalni komite geografov SSSR in Svet za mednarodne znanstvene zveze na področju regionalnih proučevanj pri Akademiji znanosti SSSR posredovala ta zbornik, ki ga je uredil redakcijski kolegij v sestavi V. A. Anučin, (odgovorni urednik), A. A. Minc, J. M. Pavlov, N. A. Utenkov, G. N. Utkin in D. I. Šaško. V glavnem prinaša knjiga prispevke sodelavcev, geografov in negeografov, zadnji čas zelo aktivne sovjetske inštitucije SOPS (*Sovet po izučeniju proizvoditel'nih sil pri Gosplane SSSR*), pri kateri odločilno sodelujeta od geografov akademik N. N. Nekrasov in naš znanec V. A. Anučin.

Knjiga je značilna v več pogledih. Večina prispevkov v njej nam dokazuje, da je vloga sovjetskih geografov pri praktičnem obravnavanju regionalne problematike zelo pomembna, da se pri tem odločilno uveljavlja kompleksno pojmovanje te problematike (kompleksno regionalno obravnavanje proizvodjalnih sil namesto obravnavanja po panogah), da se pri tem vedno